

РЕШЕНИЕ

№ 6161

гр. София, 21.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав,
в публично заседание на 28.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **11551** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДв.П/.
Образувано е по жалба на Д. Ф. Н., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк]I №152, вх.Б, ет.7, ап.55 срещу Заповед за прилагане на ПАМ №3720 от 04.11.2024 г., издадена от младши автоконтрольор, отдел ПП СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподателката е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 /шест/ месеца и са отнети свидетелство за регистрация на МПС Част II и табели с рег. [рег.номер на МПС] за нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

Иска се отмяна на заповедта, като се твърди в жалбата и допълнението към нея, че същата е нищожна, алтернативно незаконосъобразна, издадена от некомпетентен орган, в нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и не съответства на целта на закона. Твърди се, че е направен полеви тест за алкохол, който не е отчел никаква концентрация на алкохол в кръвта, а за полевия тест за употреба на наркотици жалбоподателката е била принудена да чака близо два часа в следствие на непрофесионално и тенденциозно отношение от страна на проверяващите органи. Твърди, че не е отказала нито проверка с техническо средство, нито лабораторно изследване за установяване употреба на наркотици и не е избегнала по никакъв начин контрола за употреба на наркотични вещества, а само е поискала стерилен комплект за пробата. Такъв не й е

предоставен, а вместо това ѝ е предоставен разпечатан такъв. Твърди още, че ѝ е било технологично невъзможно да се яви във ВМА в рамките на предвидения 40-минутен срок, поради което се е явила на следващата сутрин във ВМА и в МЦ Н. Ш.. В допълнението към жалбата е посочено, че се е явила във ВМА в указаните 40мин, но непредоставянето на стикери за извършване на изследването от органите на МВР са пречатствали медицинските лица да вземат лабораторни проби и да извършат анализа. Твърди, че за едно и също нарушение са ѝ наложени две ПАМ. Развива съображения, че обжалваната ПАМ е издадена при неизяснена фактическа обстановка и липса на доказателствата за извършеното нарушение. Прави се искане за присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски, по представен списък по чл.80 ГПК.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява. Представява се от адв. С.. Същият прави доказателствено искане за разпит на свидетел с оглед установяване обстоятелството, че на място са пристигнали 4 полицейски автомобили и полицаите са били от мъжки пол. Поддържа жалбата, моли за отмяна на процесната ПАМ и претендира разноски.

Ответникът – младши автоконтрольор 02 група, 02 сектор, отдел ПП СДВР, Р. В., редовно призован, не се явява и не се представлява. В писмени бележки от юрк. М. към СДВР се изразява становище за неоснователност на жалбата и претендиране на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 03.11.2024 г. в 23:45 ч. в [населено място] по [улица], посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят Д. Ф. Н. управлявал лек автомобил М. ЦЛС 350 с рег. [рег.номер на МПС] и е спрял за проверка. При извършената проверка водачът е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества и техните аналози с техническо средство - дрегер ДРЪГ ТЕСТ 5000 с фабричен номер ARKD-0049. На водача на автомобила е издаден талон за медицинско изследване номер 0176925 от 04.11.2024г за ВМА.

За установеното от проверката е издаден АУАН серия ГА № 1353782/04.11.2024 г. от младши автоконтрольор при СДВР, Отдел „Пътна полиция“ – Ц. Д. Р., в който е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП – отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози. АУАН е връчен на жалбоподателката на 04.11.2024г, подписан от същата след запознаване със съдържанието му с възражения. Въз основа на така съставения АУАН е издадена процесната ЗППАМ №3720 от 04.11.2024 г. от Р. В. на длъжност мл. автоконтрольор в 02 група, 02 сектор в отдел Пътна полиция при СДВР. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 04.11.2024 г.

По делото е приобщена административната преписка, съдържаща АУАН серия ГА № 1353782/04.11.2024 г.; оспорената ЗППАМ №3720 от 04.11.2024 г.; ЗППАМ №3721 от 04.11.2024 г., Талон за изследване № 0176925; протокол за медицинско изследване, Протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични вещества и техни

аналози от 03.11.2024г с начало на проверката 23:45ч и край на проверката 01:10часа, подписано от жалбоподателката на 04.11.2024,Справка картон на водача; Заповеди относно компетентност, справка „АИС-КАТ-Регистрация“, докладна записка. От жалбоподателя са представени освен гореописаните ЗППАМ и АУАН, също така и медицинско удостоверение и психологическо изследване, както и 4 бр. снимки от мястото на проверката.

В хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя е направено доказателствено искане за разпит на свидетел, което не е уважено от настоящия съдебен състав поради липса на релевантни обстоятелства, които биха били изяснени чрез показанията на свидетеля, поради факта, че водачът на автомобила е бил сам в колата по време на проверката.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК. Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел. Съгласно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Според чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, в редакцията към датата на издаване на оспорваната заповед, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 от ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи,са оправомощени длъжностните лица които да издават заповед за ПАМ по чл. 171 от ЗДвП и доколкото процесната заповед е издадена от мл. автоконтрольор Р. В. /т.64 от Заповед №513з-1802/01.03.2019г като назначен след успешно завършил курс за първоначално професионално обучение стажанти на младши изпълнителски длъжности в СДВР със специфично наименование на длъжността „младши

инспектор“/, то същата се явява издадена от компетентен орган, който е полицейски орган по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР, съгласно сочената по-горе заповед №513-з-6400/07.07.2023г на директора на СДВР. Съгласно последната държавни служители от отдел Пътна полиция в качеството си на полицейски органи по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР имат право да налагат принудителни административни мерки по чл.171, т.1, 2, 2а, 4, т.5, б. „а“ и т.6 от ЗДвП.

Административният акт е издаден в предвидената в закона форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаването му. В случая, оспорената заповед е издадена въз основа на акт за установяване на административно нарушение, съдържащ описание на фактическата обстановка, касаеща установеното нарушение, за което лицето е наказано, включително посоката на движение на МПС, както и датата на нарушението. Посочена е ясно и недвусмислено нарушената разпоредба на ЗДвП, а именно - чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП - отказва да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не изпълни предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози.

В изпълнение на задълженията си по чл. 35 от АПК, административният орган е издал оспорения акт, след като е изяснил всички относими към случая факти и обстоятелства. В хода на административното производство са проверени и преценени всички събрани доказателства, съгласно нормата на чл. 36 от АПК. При издаването на процесния акт не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В жалбата и допълненията към нея се твърди, че от страна на полицейските органи е извършена непрофесионална и тенденциозна проверка, тъй като на място са пристигнали 4 полицейски автомобили, като полицаите са били от мъжки пол. Горното обстоятелство е ирелевантно с оглед обстоятелствата, обективирани в АУАН и в процесната ЗППАМ и не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Заповедта е издадена и при наличие на предвидените в закона материалноправни предпоставки за това.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. „б“ от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или е употребил наркотични вещества или техни аналози, както и при отказ да му бъде извършена проверка с техническо средство и/или с тест за установяване концентрацията на алкохол и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози, или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за извършване на химическо и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му и/или за употреба на наркотични вещества или техни аналози - за срок от 6 месеца до една година.

От представените по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е отказал да му бъде извършена проверка за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози и не е изпълнил предписание за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употреба на наркотични вещества или техни аналози на посочените в акта за установяване на административно нарушение дата и място. Въпреки че от страна на Д. Ф. Н. в хода на съдебното производство са релевирани доводи в обратна насока, реално не са ангажирани доказателства в подкрепа на твърдението, че фактите, отразени в оспорената заповед, не отговарят на обективната истина. По делото не се установи по категоричен начин, че жалбоподателят е получил запечатана опаковка и нестерилизирана проба на дръгтеста. Тези твърдения не намират доказателствена опора от който и да е от писмените доказателства, приложени в административната преписка и проверяваното лице не успя да докаже това свое твърдение нито по време на проверката, нито в хода на съдебното производство. Видно от талона за изследване във ВМА, на самия талон лицето собственоръчно е изписало „Получих 7 бр. стикери“ и се е подписало до този текст, поради което оплакванията на жалбоподателя в насока за липса на стикери, в следствие на което не е успяло в указания срок да даде проба във ВМА не следва да бъдат уважени. Още повече, че с първоначалната жалба се твърди, че не е успяла да се яви във ВМА поради краткия срок -40мин и тъй като е следвало да предприеме действия по транспортиране на л.а., който е на висока стойност, а в последващата жалба на процесуалния представител се твърди, че жалбоподателката се е явила в указания срок във ВМА, но поради липса на стикери е отказано извършването на изследването.

Освен с гореизложеното, отказът да се яви в болничното заведение се обосновава от страна на жалбоподателката и с голямата стойност на управлявания от нея автомобил – обстоятелство, ирелевантно към задължението на всеки правоспособен водач, гражданин на обществото, да изпълни предписанията на административния орган, отговорен за обществения ред и безопасност на участниците в движението. Относно възраженията за недостатъчно време за придвиждане, ноторно известно е разстоянието между мястото на проверката и местоположението на ВМА, като придвижването от едното до другото място за 40 минути, особено по това време на денонощието, преди полунощ, е напълно изпълнимо и постижимо.

Относно представеното психологично изследване от 05.11.2024 г., от съдържанието на същото по никакъв начин не може да се удостовери липсата на употреба на наркотични вещества, противно на твърденията на жалбоподателката в жалбата. От друга страна, установяването на употреба на наркотични вещества или техни аналози се подчинява на строги правила и норми, които не търпят отклонение нито от страна на проверяваните лица, нито от страна на проверяващите органи. Установяването на употреба на наркотични вещества, по ред, различен от нормативно установения, е недопустимо и от тази гледна точка съдът не кредитира представените с жалбата и в о.с.з. медицински документи.

Процесуален представител на жалбоподателя твърди, че подписът, положен върху талона за изследване, където е изписано от лицето, че е получило 7 бр. стикери, не е на жалбоподателката. Твърдението е недоказано, не е направено доказателствено искане по реда на чл.193 от ГПК, нито се сочат други доказателства в подкрепа на това твърдение.

На следващо място, в конкретния случай, твърденията за антидатиране на докладната записка, не следва да бъдат споделени. Доколкото същата е съставена на 03.11.2024 г., относно дежурство от 20.00 часа на същата дата, до 08.00 ч. на следващия ден, за проверка, започнала на същата дата, 03.11.2024 г. в 23.45 часа, е напълно обяснимо и нормално АУАН и ЗППАМ да са издадени на следващия ден, 04.11.2024 г. В този смисъл, съдът не намира данни за допуснати процесуални нарушения.

Като израз на административна принуда, ПАМ трябва да бъде определена в такъв вид и обем, че да не ограничава правата на субектите в степен, надхвърляща тази, произтичаща от преследваната от закона цел. Налагането на принудителната административна мярка има за цел да се преустанови едно противоправно поведение от страна на нарушителите. П. поведение се състои в отказ да бъде проверен с техническо средство или с тест за употреба на наркотични вещества или техни аналози, което безспорно обуславя необходимостта от налагането на ПАМ, за да се преустанови това поведение. Ето защо съдът приема, че в случая ПАМ е приложена в съответствие с целта на закона.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото и при искане за присъждане на разноски от страна на ответника, съдът намира, че такива му се дължат, съгласно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, вр. чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100лева..

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Ф. Н., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк]I №152, вх.Б, ет.7, ап.55 срещу Заповед за прилагане на ПАМ №3720 от 04.11.2024 г., издадена от младши автоконтрольор, отдел ПП СДВР, с която на основание чл.171, т.2а, б. „б“ от ЗДвП на жалбоподателката е наложена ПАМ - прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 /шест/ месеца и са отнети свидетелство за регистрация на МПС Част II и табели с рег. [рег.номер на МПС] за нарушение на чл.174, ал.3, пр.2 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Д. Ф. Н., [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи разноски в размер на 100 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172 ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ:

